

KAKTUS

Medlemsblad for NORDISK KAKTUS SELSKAB

Adresse: Chr. Winthersvej 17, Odense

Postkonto: København 141176

Indmeldelser, forespørgsler m.m. bedes sendt til selskabets adresse, hvor den daglige ledelse varetages af B. Kreutzer Hansen.

Artikler og stof til bladet sendes til redaktionsudvalgets leder: W. Albrecht.

Biblioteket ledes af O. Schmidt, som gerne modtager bøger, hefter, udklip m.m.

2. ÅRGANG NR. 1

APRIL 1966

Kvartalsberetning.

Med dette nr. af vort medlemsblad indledes foreningens andet leveår. Hvad der for et år siden var en utopisk tanke, er i dag en forlængst fastslået kendsgerning: en forening med næsten 150 medlemmer og eget medlemsblad. Vi glæder os her på "værkstedet", og vi ved, at medlemmerne også gør det. Vi vil gerne i den forbindelse benytte lejligheden til at takke for de mange venlige breve, der er kommet, og samtidig understrege, at det undertiden kan trække lidt ud, inden en forespørgsel bliver besvaret. Det skyldes ikke manglende vilje eller lyst, men manglende tid, hvad vi tror, alle vil stille sig forstående overfor.

Mange medlemmer fulgte opfordringen i januar-nr. til at indbetale næste års kontingent - kr. 15.00 -. Det takker vi for, og samtidig anmoder vi venligst de medlemmer, der endnu ikke har betalt kontingentet, om snarest at benytte medsendte girokort. VI HÅBER, AT ALLE SLUTTER OP OM FORENINGEN, så vi bliver sat i stand til at øge indsatsen i det kommende år. Vi har da heller ikke på nuværende tidspunkt modtaget en eneste opsigelse af medlemskab.

Frøuddelingen fik stor tilslutning. Det viste sig snart, at der ikke var frø nok til alle "ansøgerne", men fra hjælp-

somme medlemmer fik vi tilsendt en del portioner, så alle anmodninger kunne dækkes, omend ikke med ønskede sorter i hvert tilfælde. Allerede fra efteråret skal vi sørge for at få købt mere frø ind. Vi har jo nu fået et fingerpeg angående de slægter, der har størst interesse. Nu håber vi, at deltagerne må få et godt resultat og siden betænke foreningen igen.

Med hensyn til planteindkøb ligger det således, at en del medlemmer også var interesserede, så vi har afgivet ordre på ca. 150 planter. Også denne linie vil blive fulgt op og suppleret med indkøb af planter til enten gratis uddeling eller til beskedne priser. Priserne kan jo svinge meget fra sted til sted, og vi vil gøre opmærksom på, at ikke alle priser på markedet synes rimelige, når man tager bl.a. udbud og sjældenhedsgrad i betragtning.

Samarbejdet med det tyske blad "Stachelpost" er blevet uddybet, og vi har aftale om at låne artikler fra hinanden - hvad der er til vor fordel. Desværre glippede forsøget med farvebilleder, men vi arbejder stadig med tanken. Det er et spørgsmål om, hvad vi har råd til.

Vi havde udlovet en præmie til det medlem der skaffede flest nye medlemmer inden første april i år. Resultatet af denne lille kappestrid vil blive bekendtgjort i juli-nr.

Til vore norske medlemmer kan vi meddele, at Vossevangens Gartneri (medlem nr. 116), har stillet sig beredvillig angående import af kaktus, hvortil der i Norge kræves importtilladelse, og hr. Skeie vil meget gerne høre om evt. ønsker.

I vore bestræbelser for at gøre erfarne udenlandske kaktusvenner interesseret i vor forening, har vi fået et par aftaler i stand. Men det vil naturligvis kun være lejlighedsvis, at vi kan bringe artikler fra den side, da disse eksperter ofte i forvejen er stærkt engageret i hjemlige foreninger. Det var bl.a. lykkedes os at få etableret kontakt med hr. Curt Backeberg, hvis navn vel alle kaktusvenner kender, og hvis indsats inden for kaktusforskningen er af uvurderlig betydning. Men midt i januar kom budskabet om hans død, og han nåede således ikke at se sit sidste værk - et kaktusleksikon - i handelen. Det er vor agt at anskaffe dette værk, samt hans 6-bindsværk: Die Cactaceae til biblioteket, som indtil nu af større værker kun rummer

Krainz: Die Kakteen, som anmeldt i sidste nr. Den foreløbige anskaffelsespris har været 300 kr. og værket fortsætter.

Næste nr. af bladet vil udkomme først i juli kvartal, men der må påregnes nogen forsinkelse p.gr.a. ferieforhold.

Forespørgsler modtages gerne, men husk venligst frankeret svarkuvert.

GOD SÆSON !

B. Kreutzer Hansen.

+++++

M E D L E M S L I S T E

(fortsat)

117. Gartnermedhjælper Poul Hansen, Nørregade 18, Gelsted, Fyn
Mamm., Echinoca., Christata.	tlf. 227
118. Fru Hjørdis Vea, Jotagt. 9, Horten, Norge	
119. Speciallæge Kjeld Bülow, Fruegade 11, Slagelse	
120. Fru Inger Holtzermann, Bottrup pr. Løsning	
121. Fru Ingrid Berntsen, Hordnes, Stend, Norge	
122. Odense Centralbibliotek, Læsesalen, Odense	- 127227
123. Maskinarbejder Erik Christensen, Grønlandsvej 17, Middelfart
Echinoca., Mamm., Cereus.	
124. Fru Inga Christensen, "Solhjem", Bottrup pr. Løsning St.	
125. Fru Ingrid Olsen, "Vestensøgård", Lundforlund pr. Slagelse	
126. Sygeplejerske Tora Gautland, Grendi po. Setesdal, Norge	- 407
127. Fru Halldis Nyheim, Støvseth, Skjerstad om Bodø, Norge	- Støvs. 8
128. Fru A. Knudsen, Kr. -Helsing -str. Gørlev Sj.	- Mullerup
116
129. Sekretær Erik A. Nissen, "Enebakken", Ny Vestergårdsvej 6, Ll. Værløse
Mamm., Opuntia, Phylloc., Litteratur om k.	- 480267
130. Specialarbejder Bent Rasmussen, Bredgade 72, I, Slagelse
alle arter.	
131. Murer Ib Zwisler, Ejby Lille, Skænsved Sj.	- Ejby 150
132. Gårdbruger Brynjar Moe, Sørflatanger, Norge
Gymn., Lob., Noto., Reb., Mamm.	
133. Fabrikant Svend Elmquist, Ingemannsvej 6, Slagelse	
134. Lærling Mogens K. Larsen, Sdr. -Vang 26, Vejle
Opuntia, Cereus, Echinoca.	
135. Fru Maren Hansen, Frederiksberg, Aulum St.	
136. Plejerske Jette Hoffmeyer, Sletterhagevej 5, Risskov	
137. Fru Tordis Bugge, Jarfjordbotn, Kirkenes, Norge	- Kirken.
4078
138.	
139.	
140.	

Medlemstilbud:

Hvis vi aftager mindst 10 eks. af W. Haage: Das Praktischen Kakteenbuch In Farben (DM 19,80), kan vi mod forudbetaling skaffe bogen til 30 kr. incl. porto - d.v.s. en besparelse på 10-12 kr.

Det er en fortrinlig bog med talrige illustrationer og farvetavler. De mange små tips ved de enkelte arter fortæller, at Haage er en erfaren kaktusgartner, men det borger navnet jo også for.

Interesserede medlemmer bedes straks indsende ordre.

Noget om rodlus hos kaktus.

Da jeg som kaktusdyrker i 4 år har haft meget sorg af rodlusangreb, vil jeg gerne meddele lidt om mine besværligheder og hvorledes jeg overvandt dem, således at andre kan drage nytte heraf.

Jeg kan oplyse, at jeg har ca. 600 kaktus (ca. 150 arter) i et drivhus (varme og kunstigt lys efter behov).

Samlingen er hentet i Danmark, Tyskland, Holland, England, Italien m.m. uden at jeg vidste noget om rodlus, og det lykkedes da også at importere nogle inficerede planter.

Da i mit 2. dyrkeår nogle af planterne ikke trivedes og blomstrede som 1. år, satte jeg de triste op på øverste hylde, (der er 4 hylder i drivhuset) idet jeg gik ud fra, at uheldig jordblanding eller overvanding var årsagen til tilstanden i væksten, og at en hvileperiode var gavnlig.

Ved sædvanlig omplantning af nogle kaktus fra næstøverste hylde, (hylderne er ikke tætte) opdagede jeg de kedelige 1-2 mm store blanke hvide rodlus samt deres spind. Det skal her indskydes, at man godt kan finde udblomstringer af kalk og andre mineralske salte ved ompotning, der minder om rodlusens spind, uden at planten er inficeret.

Der var så ikke andet at gøre end at ompotte hele samlingen, og jeg gik frem efter litteraturens principper med at bortryste jorden og dyppe i systemgift i svære tilfælde og pudring i lette tilfælde samt ny desinficeret potte. Som gift anvendte jeg malation og kill-it super.

påstand er rigtig. Der findes vel næppe en samling, hvor der ikke er en eller flere repræsentanter for slægten, der plejes omhyggeligt. Og så er sagen endda den, at *Mammillaria* i al almindelighed ikke kræver nogen forhøjet indsats i retning af røgt og pleje, for største delen af arterne er lidet krævende og giver endog en samling en "sidste afpudsnings".

Hos *Mammillaria* findes næsten alt, hvad der kan få en kaktusentusiasts hjerte til at tanke hurtigere. Formen, som mest er kugleagtig, men som også kan være cylindrisk, søjle- eller pudeagtig, kan give skønne kontraster, som fremhæves af arternes afvekslende og brogede torne, således at planterne også uden for blomstringstiden kan fryde ejerens øje. Men ikke blot de mangefarvede torne, også hårene, axilleuld og børstetorne gør dem tiltrækkende tillige med deres store villighed til regelmæssig blomstring med efterfølgende røde frugtkapsler, alt bidrager til, at selv en lille *Mammillaria*-samling for en kaktusven er, hvad et akvarium er for en akvarist. Begge pragtfulde, kønne og vel værd at gøre noget ud af.

Vi vil her gerne nævne et lille udvalg, som virkelig vil kunne gøre krav på at være en smuk og tiltalende samling. En farverig blanding af farver og former, og planter som er velegnede såvel for begyndere som for den mere fremskredne kaktusven, idet vi dog går ud fra, at læseren er ude over begynderens allerførste kritiske stadium.

Eftersom der er tale om såvel torne som farver, så vil vi også præsentere planterne efter denne metode.

Naturligvis begynder vi med de hvide arter - det er dog dem, som danner den rigtige for- eller baggrund, alt efter smag. En næsten ren hvid farve har *Mamm. albinata*, *candida*, *fuaxiana*, *guerronis*, *hahniana*, *klissingiana*, *lanata* og *Mammilopsis senilis*, som det imidlertid er ret svært at få til at blomstre. Også *Mamm. woodsii* og *saetigera* kan man medregne blandt de hvide arter på grund af deres hvide uld og børstetorne. Heller ikke må man glemme den hvidhårede *bocacana* og *longicoma* eller den hvidbørstede *plumosa*. Om den må man næsten sige, at mere hvid kan en kaktus ikke blive.

Hvid med et blågråt skin, for det meste på grund af midtertornen med den mørke spids, virker *Mamm. leona*, *caderaytense*, *supertexta*, *elegans*, *microthele*, *pseudoperbella* og flere.

Udvalget af *Mamm. tæt* besat med rødlig torne er ikke stort, derfor kan det anbefales også at have nogle stykker af disse. Her kan først og fremmest nævnes de rødtornede

varianter af *Mamm. spinosissima*, *rodantha*, *coronaria* og *hängeana*.

Overvejende gule torne har *Mamm. celsiana*, *pringleii*, *potosina*, *densispina*, *rodantha* var. *sulphurea*. Dertil kommer de sirligt behårede og med smukke torne forsynede arter *vierecki*, *dumetorum* og *aureilanata*. De 2 sidste findes også som hvide varianter.

Heller ikke de grønne arter må man savne i et sådant broget selskab. Dog skal man passe på, hvis man ikke lige netop er videnskabelig interesseret i det, at få for mange af disse i samlingen. Det hvide eller efter ens smag brogede indtryk af samlingen kan let gå over i en farveløs grågrøn flade. Men alene på grund af deres vægtige form og kraftige torne, skal samlingen også omfatte *Mamm. centricirra*, *compressa*, *hidalgensis* og *angularis* med de vidunderligt rosafarvede torne. Også *Mamm. marksiana* med gule torne, hvid uld i axillerne og de relativt store gule blomster hører til denne gruppe.

Så er der også de berømt-berygtede arter med de krogede torne. Berømt for deres skønhed, berygtede for deres evne til at hænge i overalt, og måske også nok for deres forholdsvis store krav til pasningen. Hermed menes arterne med de store blomster fra Texas, Arizona og Nedrecalifornien. Her kan nævnes *Mamm. tetrancistra*, *longiflora* og *shurliana* med deres forholdsvis store, kraftige rosa/karminfarvede, hvidrandede eller stribede blomster. Hertil hører også grupperne *Mazatlanensis*, *occidentalis*, *sheldonii*, *swingleii*, de hvidblomstrende *fraileana*, *multidigitata* og *bullardiana*, såvel som *Mamm. guelzowiana* (*Krainzia* g.), der af alle har de pragtfuldeste blomster: 6 cm store og rosenrøde.

Slanke søjler danner *Mamm. microhelia* med underskønne gule torne og små gule blomster. *Mamm. microheliopsis* hører også hertil, men har mere eller mindre kraftige og farvede midtortorne og blegrøde blomster. *Elongata* danner grupper af tynde skud forsynede med torne, som i farve går fra hvidgult over til brun og sortrød.

Mamm. viperina forbliver sirlig. Tornene er hvide og går fra rødt over til sort i spidserne, blomsterne er stærkt røde.

Til slut skal vi nævne den, som vi synes er smukkest af alle *Mammillaria*, nemlig *Mamm. bombycina*. Planter danner flerhovede grupper, som næsten ikke kan overgås i farverigdom. Denne art bliver temmelig stor, og axillerne er tæt dækket med hvidt uld, og ud fra areolerne kommer for-

uden ca. 30 glinsende hvide randtorne - lange kraftige, krogede torne, som fra honninggul går over til at blive lyserøde.

Noget lignende, men vanskelig at skaffe og at passe, er *Mamm. moelleriana*. Den adskiller sig først og fremmest fra *bombycina* ved at have citrongule blomster, *bombycinas* blomster er karminrøde, og en mere sparsom dannelse af uld i axillerne.

Hvem der er i besiddelse af en samling, der omfatter disse mere end 50 arter, har en pragtfuld samling, som en ligesindet ven vel nok af og til kan misunde ham.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

HAR KAKTUS BRUG FOR KVALSTOF.

(fortsættelse af artikel fra januar-nr.).

Frit kvælstof er et farveløst, luftformigt grundstof, der udgør 80% af den atmosfæriske luft. Dets kemiske betegnelse er N. I bunden form findes det i mineralet Caliche, hvorefter Chilesalpeter udvindes. I mindre mængde findes det endvidere overalt i jordbunden, hvor det spiller en vigtig rolle for planternes ernæring. Det indgår som bestanddel i mange organiske stoffer og spiller en stor rolle ved opbygning af planternes aminosyrer (proteiner). Forbindes kvælstof med brint, dannes ammoniak (NH_3). Når NH_3 trænger ned i jorden, angriber salpetersyrebakterier stoffet. Salpeterbakterierne deles i nitrit- og nitrat-bakterier. De første ilter ammoniak til nitrit, de sidste nitrit til nitrat. Den samlede proces, som benævnes nitrifikation, foregår ikke under 5°C . De nu dannede uorganiske nitrater kan omdannes til ammonium ($-\text{NH}_4$), og kun i den form kan grønne planter optage NH_3 . Det er dem ikke muligt at assimilere luftens frie kvælstof - det må først bindes, men kun ved ph-grader under 6 er optagelse af ammonium-ions (NH_4^+) værdifuld for planten, fordi der ved højere ph-grad optræder frit ammoniak (NH_3), og det er plantegift. Derimod er der ingen indskrænkning i optagelse af nitrater i området $\text{ph}3 - \text{ph}8$.

For at kaktus kan udfolde en naturlig vækstrytme, må de foruden andre vigtige stoffer også have deres kvælstofbehov dækket. For at bevare en lav ph-grad og samtidig dække N-behovet, nytter det ikke, at man laver en jordblanding af sur råhumus. Nok er N tilstede i store mængder, men også i en utilgængelig form. Forrådnelsen eller omdannelsen skal

være fuldkommen, for det hjælper planterne - altså god gammel kompostjord - . At tage muld fra bunden af en skov med yppig vegetation garanterer ikke en næringsrig jord. N indholdet kan endda være negativt, da en rig mikroflora foretager en hurtig omdannelse, så både N, fosfor og kali hurtigt forbruges af de stedlige planter igen. Man kan ligefrem udlede den regel, at yppig vegetation giver næringsfattig jord, mens ringere vegetation giver næringsrig jord. Der er ingen fare for, at skovens planter vil blive udsultet af den grund, for vi må huske på, at der ustandseligt dannes humus, så behovet kan dækkes hele tiden.

I aride områder kender man ikke til en sådan reserve. Går man f.eks. ud fra Sonoraområdet, ved man, at her er humusindholdet kun 0,25 - 0,65%. Til gengæld er indholdet af anvendelige næringssalte i arid område meget højere, og de udvaskes ikke. Samtidig gør den kendsgerning sig gældende, at vækstperioden er kort, så der ikke opstår mangel. Som tidligere nævnt, er det den opadstigende vandstrøm, der bringer planterne næringssaltene, men med hensyn til N, gør også et andet forhold sig gældende. Der findes i naturen kvælstofbindende bakterier, der binder luftens frie ilt. Vi kender dem fra hjemlige egne. Disse bakterier lever i symbiose med visse planter som kløver, lucerne, lupin m.fl. men mens vi i Europa kun har et begrænset antal arter, findes der i aride områder kolosale mængder, og det giver et nyt perspektiv for kvælstofforsyningen her. I vækstperioden kan visse af disse "vårts"planter dække store arealer, og når de dør bort, dannes der et lag humus, der er meget kvælstofholdigt, og som udnyttes af kaktus, der herved får de bedste betingelser for at trives i sådanne områder.

I Sonora-området angives 23 slægter med 165 arter og varieteter. Som eks. kan nævnes *Mamm. bocensis*, *dawsonii* og *fasciculata*, *Peniocereus johnstonii* og *greggii*. I de ørkenagtige kystområder finder man *Mamm. multidigitata*, *neopalmeri*, *Echinocereus websterianus*. Her er jorden guanofyldt, og de får deres N herfra.

Når mange kaktus fra Sonora-området er vanskelige i kultur, hænger det måske sammen med disse spørgsmål, og de er gode eksempler på, at man ikke skal skære alle kaktus over en kam, men man må sætte sig ind i de økologiske forhold. Endvidere viser kendsgerningerne også, at man ikke kan komme uden om kvælstofspørgsmålet.

Mange af disse kaktus har et rodnet, der strækker sig metervidt ud. Det samler ikke alene hver dråbe vand, men også de

nødvendige næringsstoffer. Dette forhold må man prøve at forstå, når man anbringer sine planter i større eller mindre potter, hvor de ingen mulighed har for en naturlig udfoldelse. Når jordvolumenet indskrænkes til en brøkdel af det oprindelige, må det forholde sig på samme måde med næringsstofferne. Man må simpelthen foretage en inddeling af sine kaktus svarende til de 2 typeområder, hvis alt skal lykkes på bedste måde.

Giver vi kaktus fra aride områder humusjord, fører det ofte til, at de mange mikroorganismer angriber planterne, så de rådner bort. Der er kaktus, der ønsker humusjord, men sørg endelig for, at der er tale om virkelig egnet jord. Mosejord er særdeles velegnet at blande i. Mange bruger blot spagnum - det er forholdsvis sterilt - men fattigt på næringsstoffer.

For mig er der ingen tvivl om, at man skal gøde sine kaktus. Der er fra mange sider fremsat påstand om, at man skal holde igen med kvælstof, da det skulle give en mere "svampet" plante og en unaturlig vækst. Ligeledes skulle N forhale blomstringsevnen. Derimod skulle kali og fosfor give en fast, fuldtmodnet, blomstervillig og smuk betornet plante. (Selv har jeg også tidligere holdt på dette, men er efterhånden gået fra det igen). Det understreges dog, at der ikke må opstå kvælstofmangel, da det standser væksten og giver en bleggrøn farve. En god blanding skulle være 7-8% N, 14% P_2O_5 og 18-21% K_2O . Det anbefales at købe en færdig blanding, da man ikke så let selv kan blande i det rigtige forhold. En af foregangsmændene her er professor Buxbaum, der har fremstillet en specialgødning, man bl.a. kan købe i Tyskland. Det rigtige heri er vel nok betinget af, at vi ikke giver kaktus korrekte livsbetingelser. Vi er f.eks. tilbøjelige til at give dem meget mere vand, end de behøver og på de forkerte tidspunkter. Vi har vel også lavere dagstemperatur og for lidt lys. Videnskabeligt er det ikke bevist, at kvælstof er årsag til blomsterfattigdom og unaturlig vækst. Tværtimod har det vist sig, at kaktus gødet med guano ved "hård" pleje med lidt vand, høj temperatur og meget lys, giver en sund naturlig vækst og blomstrer ligefrem overdådigt.

Til slut bør det måske understreges, at tilførsel af gødning kun skal foretages i vækstperioderne og ikke i hvileperioderne og kun hos planter der er i god trivsel. Unge planter, der er i stærk vækst, gødes hyppigere.

B. Kreutzer Hansen.

SKAL KAKTUS PODES - ELLER IKKE ?

af Max Schleipfer, Neusäss.

Kaktusvenner kan inddeles i 3 grupper: De, der vil have alt podet, de, der anser enhver form for podning for ubiologisk, og derfor tager afstand fra den, og så de ligegyldige - for dem er hovedsagen blot, at planten er sund og køn. Som kaktusgartner er der ingen tvivl om, at den sidste gruppe har min sympati rent følelsesmæssigt set, men jeg er også principielt imod at afvise noget uden en saglig begrundelse. For ikke længe siden fik jeg besøg af en blomsterhandler, som forklarede, at han ønskede kaktus i den højere prisklasse f.eks. podede kaktus. Nå, han fandt ikke noget i vort store udvalg, skønt en stor procentdel er podet. "Det kan man jo ikke se," erklærede han. "De må gøre som Deres kolleger, de tager smukke høje stammer, og så poder de noget kønt på dem - og det er noget, der kan sælges." Jeg svarede: "Det er ikke noget samlerne bryder sig om." Hertil svarede han: "Nå, ja, samlerne, men jeg kan nu bedst lide de andre." Jeg håber, at jeg med denne lille episode har forklaret Dem en del. Samlere, som er imod podning, mener netop den slags podning: effektiv, men unødvendigt, og så forlanges der overpriser for sådanne planter (jvf. danske priser i butikkerne! Redak.) Som underlag bruges alle mulige dekorative cereus-arter, hvis livsrytme ofte slet ikke er i overensstemmelse med podematerialet, og resultatet er i længden uholdbar. Jeg synes, det er ikke blot fornuftigt, men også nødvendigt at tage afstand fra den slags podninger. Den anden gruppe bygger deres tese på et citat fra Dr. Buxbaum: "Podning er ubiologisk og bør derfor undgås." Jeg nævnte ovenfor: alt principielt er ufornuftigt, ellers kunne man da i stedet for et princip angive en fornuftgrund. Visse pædagoger ynder ikke fornuftgrunde, de gør det hele for kompliceret. Når noget stemples som ubiologisk, må man dog først forklare, hvad der er biologisk. Når man laver en ørken om til land (kulturland?), som kan dyrkes, så tror jeg, at det er biologisk rigtigt. Har man ørkenplanter i vinduet i sin højhuslejlighed, så kan dette være biologisk interessant, men biologisk rigtigt eller forkert, er det vel næppe. Overalt hvor man intensivt dyrker nytteplanter, også prydplanter, især når det drejer sig om træer eller buske, har mennesker gennem årtusinder udøvet podningens kunst. Der er dog ingen som afslår frugt, fordi træet ikke er rodægte, eller afslår en blomsterhilsen, fordi leverandøren - busken -

er podet.

En logisk følge af ovenstående må derfor være: alle arter, som på nogen måde kan trives på deres egne rødder, skal man ikke pode, dog med den store begrænsning: at man kan få frø eller stiklinger, der let slår rødder. I alle andre tilfælde kommer man ikke uden om podningen - med mindre man giver afkald på de kønneste arter.

Hvis det er lykkedes mig at overbevise Dem om, at i det mindste en del kaktusarter nødvendigvis må podes, så vil jeg prøve på at forklare, hvornår, hvorledes og hvorpå man skal pode for ikke at ødelægge det gode indtryk af en samling. Nu vil jeg dog kort forklare, hvad man ikke skal gøre, også når formålet kun er et eksperiment. Dog først må jeg slå fast: man kan pode alt på alt, f.eks. kan en *Cephalocereus senilis* (oldingen) lige så godt bruges som underlag for en *Echinopsis* som omvendt. *Echinocereus* vokser på en *Opuntia* og denne på *Trichocereus*. Ja, hvis De skulle synes, det er morsomt, så kan De bygge et helt tårn op af forskellige slægter, når De efter, at det podede stykke er vokset fast, skærer toppen af og poder et nyt stykke på. De vil dog hurtigt erfare, at ikke alt, som kan lade sig gøre i længden er godt.

Samlere bruger ofte *Peireskiopsis velutina* som mirakelunderlag og med godt resultat, men ingen køber planter med sådan en strikkepind som underlag, og det gør de ret i. *Opuntia* led og blade af *Epihyllum* anvendes ofte, men de holder ikke. *Eriocereus*, deraf i særdeleshed *jusbertyi*, gjaldt som et klassisk underlag. I dag ved vi, at det ikke byder på lutter fordele; det har mange kedelige sider, så det må anses for tilrådeligt helt at se bort fra denne og dens kolleger inden for arten. Her skal nævnes nogle af de dårlige sider. *Eriocereus* er en rankende slægt som holder til i let skovlignende vegetation og kræver humusjord. Lange tørkeperioder tåler de dårligt. De skrumper da ofte så stærkt, at de aldrig mere kommer sig; de ynder heller ikke lave temperaturer. Råd og i det mindste grimme pletter bliver følgerne. Grotiden er kort og sen og derfor ugunstig for de fleste podninger. Det er i højsommeren omtrent fra juli, altså en tid, hvor mange arter, især dem fra ørkenklimaer (og det er netop den slags, som vi har vanskeligheder med), skal have deres sommerhvile. Om foråret og om efteråret, når disse arter blomstrer og vokser, afgiver *Eriocereus* intet, fordi det er deres hviletid. Til trods herfor blomstrer de podede planter, men kraften hertil afgiver de selv af deres egen substans, så de bliver fuldstændig udpumpede. Når nogen

påstår, at han alligevel har gode resultater med *Eriocereus jusbertii*, så kan man roligt gå ud fra, at hans kultur står i tropedrivhus med høj temperatur og endnu højere luftfugtighed, samt kraftig vanding hele året. Oppustede (svampede) og blomsterfattige planter er resultatet. Jeg sætter stor pris på *Eriocereus* som blomstrende plante. Med næringsrig humusjord kan de allerede blomstre når de er 20-30 cm lange, men som podeunderlag må jeg tage afstand fra dem, undtagen for Epiphyter.

Cereus, i særdeleshed *peruvianus* og *jamacaru* med flere, kan heller ikke anbefales. De tåler ikke lave temperaturer, bliver hurtigt træde, og ældre planter begynder først at vokse sent på sommeren (august). Også disse skrumper ofte så stærkt, at det podede materiale stødes af.

Det ideelle underlag er *Trichocereus*. Næsten alle arter egner sig på bedste måde, især dem fra Chile. Der er dog visse begrænsninger. I første række kommer *Spachianus*. Står de meget køligt, får de brune pletter og skrumper stærkt. Jeg bruger den derfor kun til planter som skal overvintre varmt. Af de kendte, prøvede *Trichocereer* såsom *bridgesii*, *pachanoi*, *macrogonus*, som alle er gode, er efter min opfattelse *bridgesii* den bedste. Man kan uden begrænsning pode hele året, bare man om vinteren vander 8 dage før og stiller den lyst og noget varmere. Den har temmelig blødt kød, er saftig og tager imod alt, bare det er den rigtige tid for podematerialet. Gode egenskaber har *chilensis*, *conjungens*, *coquimbanus*, *panhoplites*, *fulvilanus*, *skottsbergii* og *volkanensis*. De har alle blødt og saftigt kød og er klar til podning, når de behandles som ovennævnt. Man behøver dem, når det drejer sig om tykt podemateriale. En yderlig god egenskab er, at de er kulderesistente. Hvis de ikke i forvejen har stået i et varmedrivhus, kan de tåle indtil - 5° uden at få pletter. Er de podet med materiale, der er særlig modstandsdygtigt mod kuldegrader, f.eks. vinterhårde *Echinocereer*, kan de på grundlag af mine egne forsøg tåle indtil - 15°. Øjensynligt afgives der, hvad der ofte overses, vigtige stoffer fra underlaget til podematerialet, hvilket udøver en indflydelse af stor betydning. De chilenske *Trichocereer* og de 3 forannævnte tilpasser sig så vidtgående "pattebarnets" behov, at de om vinteren lader sig udsuge, til de fuldstændig skrumper ind, for straks at blive fyldige, når man vander dem. Man kan dirigere deres vækst, og det er meget vigtigt. Endelig vil jeg gerne udrydde en gammel fordom. Efter alle mig bekendte lærebøger er den klassiske tid for podning

Bedst lykkes podningen altså ved begyndelsen af podemateri-
alets væksttid, mens resultatet bliver dårligere jo mere
man nærmer sig væksttidens slutning.
Jeg ønsker Dem hermed gode resultater!

Artikel fra "STACHELPOST", februar 1966

[illegible]

MINE ECHINOCEREER

af fru Anna Schäfer, Tübingen.

Jeg glæder mig altid, når jeg er hos kaktusvenner og kan bese deres samlinger. Desværre konstaterer jeg hver gang, at Echinocereus aldrig er repræsenteret eller kun med få eksemplarer i samlingen. På mine gentagne spørgsmål om, hvorfor samlerne ikke bryder sig om Echinocereus, får jeg altid det samme svar: Der mangler plads. Ofte får jeg det indtryk, at de enkelte samlere slet ikke er sig bevidst, hvor smuk denne slægt er, og hvor let den er at passe. Derfor vil jeg gerne her give et overblik over Echinocereus, og kunne jeg samtidig vise Dem mine lysbilleder, ville De forstå, hvor smukke planter Echinocereer er, og hvor lidt plads de behøver.

Echinocereus betyder pindsvin-søjle eller fakkelkaktus og kommer som mange kaktusnavne af det latinske echino-pindsvin og cereus - kerteagtig. Efter Schumann findes der 39, efter Britton & Rose 60 arter. I alt findes der 160 navne på arter og varianter.

Echinocereus er en kaktus med blødt kød og danner for det meste sideskud. På deres hjemsted vokser de delvis i større grupper, eftersom de ligger ned og forgrener sig meget. Men der findes også arter, som er kugleformede eller danner korte søjler. Disse kræver derfor ikke meget plads og

netop disse arter bærer smukke torne og er taknemmelige blomstrere. De blomstrer ofte 1-2 uger i træk og er forskellige i farve og størrelse. Farven varierer fra skarlagen, rød, purpur, violet, vinrød til gul, og blomstens diameter er alt efter arten 3-15 cm.

Et særligt kendetegn for Echinocereernes blomster er den mørkegrønne til olivengrønne griffel. Så vidt jeg ved, findes der kun 2 arter Echinocereus, der har gul griffel. Det palmeri og schwarzii, henholdsvis radians. Blomsterne og frugterne er forsynede med børster, der kan gå over i det torneagtige. Nogle af frugterne er spiselige og bliver i hjemlandet anvendt til marmelade.

For rigtig at kunne pleje vore kaktus, skal vi først og fremmest vide, hvor og under hvilke klimatiske betingelser de vokser. Mærkværdigvis aner de færreste kaktusvenner, hvor deres planter har deres hjemsted. Hovedområdet for Echinocereus strækker sig fra byen Mexico og op i U.S.A.'s sydvestlige områder. Som bekendt er det der meget varmt om dagen, ofte over 60°, om natten derimod hersker der tit streng frost.

Echinocereer hører til de arter, som man uden betænkning allerede i midten af marts kan sætte ud i mistbænken, eftersom forskellige arter kan tåle indtil - 8°, ja, endnu lavere temperaturer - forudsat at de har stået tørt. Undtagen herfra er knippelianus, amoenus, subinermis og puchellus. Tilsvarende kan man også lade dem blive ude til det allersensreste efterår (omkring jul).

Allerede i februar eller marts, alt efter måden de har overvintret på, dannes blomsterknopperne. Megen frisk luft, lys og sol er hovedbetingelserne for, at vi - her er der også forskel - kan glæde os over E.'s underskønne blomster fra det tidlige forår og helt hen til efteråret. De er særdeles taknemmelige for varm regn, men man må ikke begynde at vande, før knopperne har vist sig. Fjorten dage før jeg begynder med den regelmæssige vanding, doucher jeg dem med 30° varmt regnvand for at fjerne vinterens støv. Fra september må der ikke vandes mere, heller ikke gives "tåge", da planterne så kan få råd og rødderne kan ligeledes rådne bort. Selv om planterne skrumper meget ind om vinteren, må det under ingen omstændigheder forlede en til at vande, men når man om foråret begynder at vande igen, varer det ikke længe, før planten igen får sin oprindelige form tilbage igen. Min overvintringstemperatur holder jeg fra 4-10°.

Fortsættes i næste nummer!

Annoncer til "Kaktus" nr. 2 modtages indtil 15. juni.

Annonceprisen er kr. 25.00 pr. $\frac{1}{4}$ side. Småannoncer fra medlemmer kan indrykkes for kr. 3.00, og beløbet kan vedlægges i ubrugte frimærker.

ANZEIGEN FÜR "KAKTUS" NR. 2 BIS 15. JUNI. PREISE PER $\frac{1}{4}$ SEITE KR. 25.00.

KARLHEINZ UHLIG

Rommelshausen bei Stuttgart
Lilienstrasse 5, Deutschland
.....

Nye importforsendelser er netop ankommet, så vi nu atter kan levere efter hovedliste 1965.

Desuden er følgende arter ankommet:

Dolichothele sphaerica	DM. 2.80 - 4.50
Escobaria runyonii	DM. 3.00 - 4.00
Epithelantha micromeris (store enkelthoveder)	DM. 5.00 - 7.00
Homalocephala texensis	DM. 8.00 - 18.00
Echinofossulocactus coptonogonus	DM. 8.00 - 15.00
Astrophytum capricorne	DM. 5.00 - 10.00

FORLANG VENLIGST VORE PRISLISTER TILSENDT. MANGE FINE TILBUD PÅ PLANTER OG FRØ.

PRISER FRA 2,50 DM PR. 1000 KORN